

1009 – 9. oktober

Brødre, jeg kan ikke si at jeg selv ennå har fattet det. Fil 3: 13.

Her ser vi hva det vil si å være frisk og sunn i vårt indre menneske. Her hører du den store apostelen, Paulus, sier han ennå ikke har fattet det. Hva mener apostelen med dette? Har han ennå ikke fått troen, den evangeliske friheten, liv og frelse i Kristus? Å jo, han hadde alt dette. Vi vet at når han skrev dette brevet, var hans forkynnelse alt spredd ut over hele landet.

Når vi vet dette, og likevel hører ham her si: «Jeg kan ikke si at jeg selv ennå har fattet det», da undres vi ennå mer. Og vi spør: Hvordan hadde apostelen det da med sitt eget åndelige liv? Eller taler han kanskje på andres vegne? Kanskje han her gir uttrykk for hvordan en nybegynner i kristendommen har det, – et menneske som ennå ikke for alvor tør tro han lever i nåden, eller en som ikke i det hele tatt er kommet gjennom den trange port?

Å, nei! I dette samme kapitlet, v. 1–14, har han nettopp fortalt sin egen åndelige historie. Der taler han bare om seg selv, og sier da altså her uttrykkelig: «Kjære brødre, jeg kan ikke si at jeg selv ennå har fattet det».

Disse ordene taler altså en mann som langt fra er noen nybegynner i kristendommen! Men som tvert imot lever så på høyden av det evangeliske tros livet, som langt fra kan sies om noen av oss.

Disse ordene taler den samme apostelen som kunne si: «Det er ikke lenger jeg som lever, men Kristus lever i meg»! Den samme troshelten som triumferende kunne rope: «Hvem kan skille meg fra Kristi kjærlighet?» Den samme hellige mannen som Kristus hadde vunnet skikkelse i, langt mer enn hos noen annen etter ham, og som til Guds ære i sannhet kunne rope ut: «Mine brødre, vær mine etterfølgere. Og akt på dem som vandrer etter det forbilde dere har i oss». Denne mannen bekjenner her fritt og åpent at selv han har ennå ikke fattet det, eller er fullkommen.

Her vil mang en evangelisk kristen blant oss stusse og undres. Det har du også all grunn til å gjøre. Men vær nå på vakt, så du oppfatter dette rett!

Når Paulus her taler om sin ufullkommenhet, taler han ikke om hva han er i Kristus overfor Gud. Når han taler om det, da hører vi noe ganske annet. Da sier han: «Hvem vil anklage ...! Hvem er den som fordømmer ...!» «Vi er rettferdiggjort ved tro», «med ett offer har han for all evighet gjort oss fullkomne». Her var Paulus «fullkommen»!

Men når han taler om sin ufullkommenhet, da taler han om sitt hjertes tilstand, om sin åndelige stilling til Herren, om sitt tros liv. Og bare med det for øye bekjenner han at han ennå ikke har fattet det, ennå ikke er kommet til målet som han jager mot. Ennå har han ikke det lyset over hemmeligheten i Kristi forsoning, som han lengtet etter. Ennå ikke den fasthet i troen og den trøsten av det i sitt hjerte som han sukker etter.

«Ja, ja», sier du, «da er det jo ikke så underlig at han formulerer seg slik i denne ydmyke bekjennelsen sin. For hvem tør vel, med henblikk på sitt eget tros liv, anse seg selv fullkommen og allerede har nådd målet!» Si ikke det! Selvsagt må du tro du selv er fullkommen, eller alt står ved målet for alt ditt strev, når du ikke søker noe mer, når du er fornøyd med det stadie du har oppnådd i det åndelige!

Ta ikke dette ille opp, men prøv det på deg selv, som for Guds ansikt! Vi har alle et hardt og falskt hjerte. Vi har alle en fiende som har sverget å ville drepe oss, og er innstilt på å fullbyrde det. Når han ikke lenger kan holde oss fast i synd og vantro, så setter han angrepet inn fra den andre siden. Da hjelper han til med å vogge oss inn i en falsk trøst og fred i hjertet, som like sikkert fører til hans mål.

Han trøster oss med at «nå er du en opplyst og evangelisk kristen. Nå behøver du ikke mer, nå er alt i orden!» Og om han ikke sier det til oss i så klare ord, så blåser han på sjelens øye med sitt søvndyssende åndedrag. Da sovner du og blir likegyldig, så resultatet blir nøyaktig det samme: At sjelen er mett og vel tilfreds med sitt standpunkt, og har ikke lenger noe behov for fornyelse eller vekst i nåden og i kjennskapet til vår Herre Jesus Kristus.

Men den som virkelig gjør bruk av det evangeliet lærer, og ikke bare har det i forstanden og munnen, men vil eie evangeliets kraft i tro, fred, glede, kjærlighet og gudsfrykt, han vil aldri bli utlært. Han vil bare mer og mer kjenne hvor mye han ennå trenger å lære.

Og her er akkurat årsaken til at vi taler så sterkt om det å være åndelig «mett». For det er et sterkt vitnesbyrd om noe helt konkret. Det vitner nemlig om at det er inntrådt en stillstand; selve nådelivet er begynt å dø ut.

Du lever f. eks. et fint kristent liv. Du har en bibelsk dagsrytme, med bestemte tider til Bibel og bønn, og til gode gjerninger. Du kan også med rette bekjenne at «mine synder er forlatt, på det og det tidspunkt i livet fikk jeg troens visshet om at dette er sant». Og så er du fornøyd. Alt er vel, du er ved målet.

«Ja», sier du, «er vi da ikke virkelig også ved målet? Er ikke da alt vel?» Jo, visst du nå også har fått troen og lever i Kristus, da er ganske visst alt vel med din rettferdighet overfor Gud.

Merk deg, kjære sjel: I Kristus er du så fullkommen i Guds øyne, så du aldri riktig kan tro det som det er. Må Gud gi deg nåde til alltid å kunne holde den saken klar!

Men selv da, – ja, akkurat da, når det er rett med ditt liv i nåden, og fullkomment vel overfor Gud, da vil du selv kjenne at det alltid mangler noe hos deg selv. Da må du ha Paulus' sinn, som sier: «Jeg er ennå ikke ved målet. Men jeg jager etter det».

Da må du kjenne og erkjenne alt du mangler i ditt liv i nåden, i troen og gleden i Herren, i kjærligheten og gudsfrykten. Da må du leve i en daglig hunger og tørst etter rettferdigheten, – slik som du ser det her hos Paulus.